

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL 50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT 10 »

El "Diari de Sabadell"

Els perturbadors de la ciutat

Firmat per la Redacció, el «Diari de Sabadell» ha publicat un escrit difamant i groller amb el lema que encapcelem, contra el poble de Sabadell i els seus representants en la premsa i en el Municipi.

El monstre de vilesa que va servir-se de la ploma per a infectar aquell paper indecent, no ha gosat donar la cara, i avui en nom de la Redacció, descarrega la seva consciència inquisidora amb un esclat de malvetat.

No en té prou el «Diari» amb calificar-nos *poble tabernari*, que ens afegeix *vandàlies*, *selvatjes* i tots els qualificatius que saben emprar a *tras-cantó* aquells obscurs redactors que per garantia de la pau i tranquil·litat ciutadana haurien de fixar forçosament la seva residència en una fosca presó.

La gent del «Diari» son carn de correccional, gent malvada que tira la pedra i amaga la mà, gent delatora i confidenta de la policia.

Tot aixó perque hem fet pública la nostra opinió referent al monument den Sallarès. Ho repetim ara mes que mai, en protestem. En nom de la llibertat, senyors del «Diari», no es podia aixecar el monument. Quan el poble fa present la seva disconformitat amb el mateix, de cap manera pot realitzar-se un acte semblant. Haver-lo aixecat dintre la Unió Industrial, Gremi de Fabricants o Redacció del «Diari», no s'hauria donat lloc a l'espectacle que lamenten. No ho han fet així, pitjor per ells. El poble és just que s'indignés quan en aquell pedestal s'hi llegeix una falsetat; i és per aixó, que en nom de la seva dignitat feu patent la seva protesta.

No es donen vergonya, aquesta gent calumniadora, de comparar la broma del diumenge amb la llosa den Pi i Margall. No val la pena, en primer terme, el fer cap comentari. Els homes de criteri sabrán calificar el fet, i altrament, pecariem oprobiosament parlar del gran pensador, fent paralels amb l'industrial homenatjat.

Ens acusaven l'altre dia, apropósit de la sessió municipal, de poble tabernari, lèxic pur dels senyors moralistes del «Diari», i afegia que som els mateixos de la semana de juliol.

Sí, senyors del «Diari», amb aixó heu fet justícia: som dels que l'aplaudim la semana gloriosa de l'any 909.

Desde avui comencem a gaudir, desde avui ens complavem coralmment de que'l poble de Sabadell començi a ferse gran, a ferse digne, a tenir pols. Es així com se demostra la vitalitat d'un poble.

No el deslligarán el partit republicà, les vostres infamies, els vostres crims de lesa ciutadania ens han unit fortament. I el poble tan vilment ultratjat per vosaltres, sabrá fervos justícia quan tingui oportunitat. La xusma tabernaria s'aixecará geganta i farà lo que les autoritats no sapiguen fer amb aquests atentadors de la dignitat pública.

Que vagin fent aquesta gent estulta. L'emboscada que s'ha preparat contra el poble mai més s'els perdonará. El dia de dol que pretenen per la ciutat, cal que'l tinguin en compte tots els sabadellencs.

LA REDACCIÓ.

memoria de l'home que res ha deixat per ensenyar a les generacions que vindrán.

I que ningú negui que la cerimonia revestí solemnitat, doncs es celebrá amb alguns números extraordinaris que no en parlaren els programes.

La plassa del Doctor Robert pressa militarment segons les disposicions del gran estratègic D. Manel Tejido, que deixá el siti de La Pobla de Sillet per defensá el dret a la glorificació de les nulitats, era petita per acullir el número de ciutadans conscients que, amb els seus xiulets contestaven els aplaudiments que els esclaus prodigaven baix la direcció dels frares del davant que es trobaven a les golfes i dels cavallers de la mitja cana que no paraven de marraneixar des de dalt al balcó del C. de D. del C. i de la I.

Un grupu de imbécils que s'esforçaven en ferse veurer per els seus burgesos aplaudint al capitá, quant amb un paper a la má, com si fos el plánd del teatre de la guerra, ordenava als seus subordinats cargessin contra els protestants i sentirem com els tractava de poques vergonyes.

Els de la *mort* desenvainaren el *xarrasco* produint amb la seva poca simpática figura, les rialles del públic que no estigué, ni un moment, en regalar les seves castes orelles amb la xiulada més fenomenal que s'ha sentit a Sabadell.

Com de costum, la policia en feu algunes de les seves pretenint atropellar als manifestants, però aquets es defensaren com cal i també rebé alguns cops de punys que els obligaren a deixar anar alguns dels joves detinguts.

Amb tot i aixó, s'enportaren a dos obrers, arriant a tal punt la seva bravura que, mentres una parella portaren a un d'ells cada policia sujectat per un extrem de la bufanda lligada al coll, el *valent* sargento de seguritat es vegé *farruco* i li doná alguns cops de punys.

Aquets dos obrers els llibertá l'arcalde cap el vespre, després d'anar tota la tarde buscant-lo els concejals republicans.

El servici de espionatge estava aixecat a la alçada d'Alemanya actuant aquesta *honorable* secció els redactors del «Diari de Sabadell» amb aquest *feto* que tenen per director.

Un dels nostres redactors que protestava contra l'atropell d'un ciutadà que no havia intervingut amb res, i increpant a l'autor de la falsa denuncia, fou covarda i canellescament delatat per el reporter del

L'inauguració d'un monument en mig de baionetes

Xiulada formidable. — Cops de puny i corredisses.

La carta den Salas Antón a la comissió del monument.

Sabadell, la ciutat treballadora i lliberal, la ciutat model d'activitat industrial, honra de nostra Catalunya, ha caigut en la gran vergonya que li han donat els enemics del seu progrés aixecant un monument al més inútil del seus fills, a l'enemic declarat de les

seves llibertats, l'impopular sabadellenc En Joan Sallarés Plá.

Diumenge passat i després de retre homenatge a les *excelsas glories* de San Sebastiá, es descubrí la artística obra que el geni d'En Clará ha creat per perpetuar la

«Diari» que, segons nostres notícies, es diu Emili Tejido, aquest estúpit i dolent escriptor que deshonra amb la seva falsa i covarda delació a la Prensà que deu expulsar-lo indignat del seu sí, cridant com un nen li digué a un guarda civil que nostre company l'insultava i el crédul guarda, en un santiamén, formà judici sumaríssim sentenciant al digne periodista, i li aplicaren un cop de sabre de plà a les espatlles de nostre amic mil vegades més honrat que tota la redacció del «Diari de Sabadell» en plé.

Per la tarde tingué lloc un banquet en el Gremi de Fabricants i després de resar un pare nostre el comensals, es pronunciaren uns quants brindis que foren altres tants insults dirigits al poble de Sabadell.

El arcalde, donant entendre que es capàs de pronunciar deu paraules seguides, diu que estava tan trastornat per la actitud de una part del poble (que calificava de salvatge) i que es sentia incapàs de dedicar el discurs que pensava.

D. Joan Perpiñá, president de la Càmera de Comerç, de Barcelona, exortava al sabadellencs, patrons i obrers, per que acudeixin al monument a Sallarés quant alguna dificultat sobrevingui amb la esperança de trobar la solució i amb la fermesa de seguir en la lluita.

Amb això te raó l'orador, per que el dia que sobrevingui alguna dificultat es molt fàcil que vagin els obres al monument, segurs de trobar la solució buscada.

El canonge de la catedral de Lleida, D. Josep Gaya, que per el dematí ja havia despotricat a la iglesia en honor a Sant Sebastià, digué entre altres tonteries, que amb una amical conversa tinguda amb En Xenius convingueren ells dos que en nostre país cap manifestació literaria o artística passa desapercibuda ja que els intel·ligents i devots l'alaben i admiren i els ignorants la xiulen i la befen.

La comissió organitzadora dels festetjos envià infinitat de invitacions i entre elles hi havia la del digne Diputat a Corts per aquest districte D. Joan Salas Antón, qui contestà amb la carta a la que es guardaren molt de publicarla:

«Barcelona 20 Enero 1917.

Sres. D. Andrés Camps y D. Grabiell Casals, Presidente y Secretario respectivamente de la Comisión Ejecutiva del Monumento a Sallarés.--Sabadell.

»Muy señores míos: Al cursarles recibo de su oficio circular de 15 de los corrientes, invitándome al acto de descubrir el monumento erigido al que fué distinguido sabadellense, D. Juan Sallarés y Plá, cúpleme manifestarles que la circunstancia de haber de concurrir a otro acto, de índole cooperativa, que debe celebrarse en *Sant Vicents dels Horts* en el mismo día y en la misma hora que tienen Vds. señalados para el a que me invitan, me obligaría a declinar la invitación con que me honran, si a ello no me compediera también el culto que debo rendir a las ideas que profeso; pués, si jamás la discrepancia entre el pensar ajeno y

el mío propio habría de hacerme desconocer el mérito de hombres que, como el Sr. Sallarés y Plá lo hicieron, supieron elevar su personalidad, buscando en el estudio y la meditación medios de servir intereses superiores a los suyos individualmente propios, tampoco me sería lícito llevar tal espíritu de justicia al extremo de hacerme olvidar que mis puntos de vista sobre la producción y la distribución de la riqueza son diemétralmente opuestos a los que aquel ilustre conciudadano nuestro defendiera y representara.

»De radio considerablemente más dilatado que aquel en que los intereses de orden limitado se agrupan, el círculo social que, a mi juicio, debe resultar beneficiado por un régimen económico, para que éste, respondiendo a los imperativos dictados de la justicia y sacando el máximo de eficiencia a todas las energías que tenga disponibles la sociedad, puede ser considerado legítimamente como científico, y, consecuentemente, reciben adecuada nutrición todas las células que el cuerpo social integran, fin de que éste goce, en condiciones de perfecta sanidad, la plenitud de su vida, la conciencia me demandaría si su cortés invitación aceptara.

»Se honra en suscribirse de Vdes. atto. s. s. q. b. s. m.—*Juan Salas Antón.*»

De manera, que'l representant a Corts per aquest districte, l'home públic quins rellevants dots d'economista ningú ha posat en dubte jamai, i encare més els seus encarnitzats enemics polítics, contestant a la invitació per assistir al acte del diumenge, amb una cortés, però raonada negativa han donat amb la disparitat de criteri entre l'homenatjat i ell, els més encertats per resoldre l'important problema econòmic.

Sallarés no conseguí obtindre la representació de Sabadell i Salas Antón porta la representació per majoria de vots de la ciutat i la mitat de pobles del districte. Les doctrines predicades per aquest son les sustentades per el poble; per aquest poble que tan clarament demostrà el dia 21 el concepte que li mereix la feina portada a terme per aquell a quina altura pretén fer creure que li exigeix un pedestal *Sabadell agradecido*,

Llibertats antípodes

Hi hagué algú que, geremiàc, planyent-se de lo succeït en el matí ennuolat del diumenge últim, acabava per a dir-se: Aon és la llibertat que vosaltres voleu estendre per damunt de totes les coses? No tenim dret a exterioritzar les admiracions més fervoroses per a l'home representatiu de les nostres idees? Aixó mateix vosaltres ho fareu quan la manifestació desagraviant a En Salas Antón...— El que aixó manifestava no sabia el valor de la paraula Llibertat. Existeix una llibertat decretada per la llei, oficial, burocràtica, per dret escrit i no per justícia natural, per la força i no per

convicció, una llibertat legalitzada, metòdica, que va contra la llibertat ciutadana i natural, proscriu i denegada sempre, rebutjada per les lleis establertes i en contra la qual s'aixequen les autocracies vencedores i els sabres autoritaris, en nom de la garantia de l'ordre. La primera és la llibertat burgesa, la llibertat acomodaticia i angular en la que s'amparen les forces vives—no les energies vitals—d'una reduïda part del poble, mentres que l'altra és la llibertat nostra, la llibertat dels protestataris eterns i dels esclaus perpétuus, la llibertat que ha rebut el bateig de sang dels adoradors místics que lluiten desesperadament per ella. I la protesta de diumenge era feta en nom d'aquesta llibertat i perfectament legal i justiciera, contra la glorificació d'un home representatiu de l'altra llibertat, el monument del qual és una befa a l'esforç col·lectiu de l'obrer sabadellenc, a la massa inonimada i subjecte sota la fèrula dels homes que admiren a En Sallarés per les seves conviccions d'explo-tador i per les seves ideologies burgeses. I no li quedava altre recurs al poble, d'exterioritzar la seva protesta de la manera que ho realitzà, perquè per endavant sabia que en contra els seus desitjos protestaris, s'aixecaria la llibertat oficial fent lluir els sabres.

Només la nostra és la veritable de llibertat, és la voluntat popular i democràtica que va poguer restituir a en Salas Antón el prestigi postergat per un nucli de gent adversa a nosaltres i aquesta voluntat popular que li refrendà l'acta, sense que els enemics sortissin al carrer a pendre-li, és la que llençà les primeres pedres contra el monument aixecat a l'home mediocre que tant es feu acreedor al dictari den Mòret com a únic ideal dels catalans: *La bolsa del usurero y la vara de medir*, lluitant solament entre columnes arancelaris i discutint el mínim que haurien de treballar els obrers. No representà mai al poble caigut en les llegendaries manumissions esclaves. sinó que seguint els seus passos el poble s'hauria d'ajupir al caprici de les burgesies que s'enriqueixen amb la dolorosa suor del seu front. Els pobles, sense adonar-se'n, caminen cap a les reivindicacions polítiques i proletaries i per raó d'aquest progrés ja l'obrer no portarà més damunt les seves espatlles d'esclau el ferètre dins el qual descansen les despulles dels que en vida i fins en la mort volen veure ajupits als seus peus a l'home explotat de la seva fàbrica.

Per aixó perquè d'en mica en mica se va comprenent que vol dir un monument, una pedra i un bronze perpetuadors en la posteritat del record d'un home, se va anar contra la glorificació aquella amb ires inconclastes, malgrat les lleis i les autoritats facin dir a en Sallarés des del fons de la tomba la frase den Malakoff: *J'y suis, j'y reste*. «Jo hi soc i jo m'hi quedo». L'avenç del temps porta també les llibertats antípodes. I vosaltres aneu sempre contra la llibertat i sobirania nostres perquè sabeu que la vostra és invulnerable, ja que no fem com els soldats de Versailles que esperaven que els

senyors enemics comencessin la batalla, i quan sentiú pecigolleig en el propi taló d'Aquiles, responeu a les nostres anatematitzacions amb lo d'aquell comte de Segur: «Us neguem la llibertat perquè no està en els nostres principis, us la demanem perquè està en el vostre».

L'obra d'En Clará

—Que és lo que passa?—preguntava En Clará al seu acompanyant, un escriptor que obté prerrogatives quintaessenciades dintre la sabiduria sabadellenca, en el moment culminant de la protesta.

—No és res—contestà aquest—son quatre imbécils.

En Clará, per aquesta resposta, podria creure's que els protestaris que eren atropellats per la força pública, feien dirigir els seus xiulets i la cridoria contra en Sallarés i contra el monument obra seva. No, no anavem contra l'obra, contra la pedra i el bronze, sinó contra la representació que s'en desprén, contra la idea morta del monumentat i no contra la idea viva de l'artista. Ja és del domini general que En Clará és un dels nostres primers esculptors, un artista eminent, ple de renovacions i de lluminositats que sotja als límits infinits de l'art, que és el que guanyant els primers premis d'honor en exposicions universals, se fa creador de que se l'anomeni el precessor de Miquel Angel, i el poble incult, el poble mescolat en totes les ignorancies i brutalitats possibles per culpa d'aquest treball ominós que tan bravament defensava En Sallarés, el poble que destrueix i aniquila, sab també emocionar-se davant una obra d'art, sab reconèixer allà on deu deturar-se quan el seu pas no trepitja herbes verinoses. Si el frenesí protestari no va respectar la inauguració de l'obra en aquell dia, és perquè parlava en Sallarés, però quan En Clará ens parli a través del temps amb la seva obra, el poble és treurà la gorra, oblidant per un moment de que En Sallarés es vivificat en el marbre. Encare ens havem de felicitar de que En Sallarés no tingués altres mereixements per a esculpir en la pedra que la seva efigie mediocre, que la seva màscara de faccions aixutes i vulgars, perquè no trobant cap d'aquests fets dignes de menció contra els quals se rebelava el cisell de l'eximí artista, aquest ha fet la enorme figura del Treball, d'una fortalesa insuperable, d'una bellesa sorprenent i emocionant.

Per aixó podem creure que el poble respectarà l'obra d'En Clará, malgrat fereixi els més pregon dels sentiments democràtics i proletaris. Perquè s'ha de saber ésser iconoclasta, el pintor Coubert, que era antimilitarista i jacobí, va tombar durant la «Commune» la columna de la plaça Vendome, però a l'estirar la corda sentiria una delectança demagògica, però també la fruició de llençar per terra una estatua lletja. I la es-

tatua de Clará és una estatua bella, formidable, ideal, impropia que sigui per un home com En Joan Sallarés i Plá.

ANANT PEL MÓN

La pau de l'Entente

Contra la filosofia hegemonista, pburalitzadora, absorbent, d'un baix esperit dominador dels Imperis Centrals que impregnaren a la seva nota de pau, l'Entente ha contestat indirectament a la mateixa donant les explicacions requerides per la nota de Wilson.

Ço que volen els Al·liats per a acabar la guerra és l'antífessi del que exigien els mandataris teutons. Son els dos esperits qui puguen eternament per a posar sobre la terra les seves voluntats acatadores, son les dues ànimes nascudes l'una a l'escalf de la Reforma, purament luterana, amb foscons conventuals, en un estret sentit religiós i pretorià, que faria dels homes i dels pobles, en cas del seu establiment, uns soldats que no escoltarien més que la veu del sargent, amb un règim disciplinari de caserna o regint-se per les deixuplines metafísiques que els sabis haurien creat en els laboratoris alemanys. En canvi, l'esperit i l'ànima de la Al·liança, son alimentats i nodrits per l'ample i generós foc de la Revolució Francesa, l'antorxa de la qual ilumina incesantment tots els àmbits del món, i posa en els fets dels homes de la mateixa tota aquella gentilesa democràtica, tota aquella força generosa que ha fet viure en els seus pobles en el dinamisme d'una pau cordial i amorosa, torbada per el voltot maléfic de la Germania.

No son els seus fins per a continuar la guerra, els mateixos que la França ha vingut realitzant desde els dies memorables de la Convenció? França anant contra les aristocracies buides, contra les sectes religioses, contra els tradicionalistes primitius, contra lo arcaic i lo anonimat, contra la sumissió obrera i la esclavitut burguesa, restaurant els pobles opresos de les seves colonies, redreçant-los al nivell de la seva cultura popular. Es el mateix pel que are lluita i lluitarà fins a obtenir una victòria segura i decisiva, per la restauració de Bèlgica, Servia i Montenegro; per la reorganització de Europa, basada en el dret i plena llibertat del seu desenvolupament econòmic que tenen els pobles; restitució dels territoris arrancats en altres temps a les nacions aliades; liberació dels pobles italians, eslaus, rumans, txecs i eslovacs que estan baix algú domini estranger; expulsió del l'imperi otomà d'Europa; convenis que garentisin les fronteres territorials i marítimes contra injustificats atacs.

Aquestes condicions serán la pau. Per elles lluiten nobilissimament els soldats de les nacions aliades. Perquè creiem en el triomf de totes les causes justes, creiem també en

el futur establiment d'aquest nou programa polític que l'Entente alça damunt el món per a que no hi hagi criteris meçquins i simplissims que creguin que ells batallin per coses inequívokes i dubtoses.

TROTTER.

Sessió de l'Ajuntament

La moralitat de la majoria

Continúa el públic sabadellenc interessant-se de les discussions que tenen lloc a les sessions municipals. I es que per fi, ha vist clarament que en allà fa falta la seva presència per acabar de veurer l'ús que fan de la representació que'ls otorga el poble cada una de les dugues coalicions formades per els regidors.

Molt abans de començar la sessió del dijous dia 18, ja estaven ocupades totes les cadires, que per el públic i ha en el saló; trovant-se el corredor atestat de ciutadans ansiosos de presenciar com se ventilen a la casa gran els més sagrats interessos morals i materials de la ciutat.

Els heroics individus de la policia usaven com de costum, de les incorrectes formes inherents a l'exercici de les seves funcions, fins a l'extrem de que el concejal radical senyor Aragay tingué que donar una oportuna i severa lliçó a cert guindilla carlí, i pare del popular propietari d'una casa de tolerancia conegut per el Pernalles.

Dit policia usant de la seva peculiar falta d'urbanitat, mereixent que el senyor Aragay li arrabatés la gorra del cap tirant-li a terra (la gorra, eh?) entre les riallades del públic.

Després de discutida la ordre del dia el bufo regidor senyor Codina, transformat desde poc en paladí de la moralitat, exigí a l'arcalde expliqués les mides que hagués pres per a evitar que se jugués al set-i-mig en l'Eden Salón, afegint que si l'alcalde no donava satisfacció a la opinió pública i pretingués contestar a aquesta demanda com altres vegades amb l'aplicació de panyos calents, se veuria obligat ell mateix, el més adicte servidor de Sallarés Déu, a presentar-lo en altre part.

El grandiloqüent discurs del modern apòstol de la moralitat fou inmediateament contestat per una grossa detonació, marca jau-mista (quin fet som els primers en censurar, encare també en declarar en que la mereix el senyor Codina) i que donà lloc, una vegada més, a que l'Andreu Camps patentisant la seva falta de talent, manà a la policia que busqués l'autor i l'expolsessin del lloc, missió per qual compliment donà mostres d'incapacitat l'avi de casa la Mascota.

El senyor Aragay observà molt justament, el despit que mou a En Codina al fer tal denuncia, ja que no la feia en termes generals ni aludia al Centre Maurista a que perteneix el susdit concejal.

El senyor Martí pregunta al senyor Codina com està la célebre defraudació feta fa

més d'un any a la Escola Industrial, que és delegat del ajuntament l'actual moralitzador, qui amb la seva conducta en aquest afer, comet una falta de delicadesa deixar incomplet el seu deure i contribueix a la ocultació del defraudadors.

El senyor Llagostera demanà es nomeni una comissió (de la qual el senyor Aragay demana no figuri el senyor Codina) per a que faci un expedient de investigació i com l'arcalde diu que així passi a la comissió, proposa el senyor Llagostera es voti la urgència. El senyor Rovira, com sempre, actua de assessor interpretant els articles de la llei.

El senyor Griera diu que se oposarà a la urgència reservant-se la seva opinió per quan es discuteixi el dictamen i hasta fa com qui s'enfada al escoltar a l'enyor Martí, quan li diu que ja opinaria de altre manera si es tractés d'obriers i que anava a veure als senyors moralistes apoiant als lladners.

I així fou. Per nou vots de la majoria, inclús el propi alcalde i el mateix Codina (caballers, *quina barra!*) contra sis dels concejals republicans, es votà contra la urgència i a favor de que la defraudació, estafa o robo, passi a estudi de la comissió corresponent.

En fé que aquí ve bé alló de *Tots molt honrats, però la capa no apareix*.

Notes i Comentaris

Del Dispensari Mèdic-Municipal

Hem rebut una extensa estadística en la qual el cos Mèdic-Municipal fa referencia als serveis de Medicina i Cirurgia prestats durant el finit any de 1916. Falta complerta d'espai ens priva de publicar aquests datos, perque amb ells demostrariem la importancia que té el nostre únic Dispensari i a la vegada evidenciar la poca atenció que, per part del municipi se li presta. Els metjes del Cos Mèdic-Municipal fan després algunes consideracions en el que diuen lo deficient que és l'instrumental i material de cura, i demanen que la Corporació Municipal posi al susdit Dispensari a la altura dels millors de Espanya i de l'estranger, per a evitar així queixes del públic. Aquesta demanda, no obstant, la trobem poc enérgica, hauria d'ésser exigit com la d'una necessitat imperiosa i imprescindible, sense la qual els metjes semblen fer-se solidaris de la passivitat i deixadesa de l'Ajuntament, que més de quatre vegades ha de practicar cures gent sense coneixements cirúrgics ni responsabilitat mèdica, tan sols amb les ensenyances que les de *veure-ho a fer*. Si els metjes, en honor del seu càrrec, sapiguessin rebelar-se contra aquesta passivitat i tots junts se sen-

tissin voluntariosos en fer del Dispensari un model de socors, i segons se diu, no volguessin exercir supremacia alguns d'ells en la forma de instalació del mateix, no donaria lloc a que ells diguessin en aquest dictamen que és falsa la campanya d'intrigues que es va fent contra la Corporació Mèdic-Municipal de Sabadell i que ha donat ultimament —segons els metjes— forma concreta amb la publicació d'un follet.

Mítings republicans

En el districte III.—Amb el fi de donar a conéixer al poble de Sabadell la actitud adoptada per els nostres concejals, en front dels desmans comesos per la majoria de l'Ajuntament, la Joventut Republicana Radical, ha organitzat una serie de mítings públics a tots els districtes de nostra ciutat.

El primer d'aquests actes tingué lloc el passat dimecres, en el Paralelo, siguent presidit pel concejal elegit per aquell districte, En Joan Vilatobá.

Es pronunciaren eloqüents discursos que foren calurosament aplaudits per la multitud que omplenava completament el local; els oradors foren: Vilanova; president de la Joventut organitzadora, nostre company Moliner Salcedo, portant la representació de la Joventut Federal i de SABADELL FEDERAL i els concejals, senyors Llagostera i Aragay. Aquest acte despertà gran entu-

siasme en la concorrencia, entra la que figurava gran nombre de dones.

En el districte II.—El vinent dimecres, dia 31, a les nou de la nit, es celebrará un altre important míting, anàleg a l'anterior, en el saló de «La Mata», prenent-hi part els oradors següents: Vilanova, per la Joventut Republicana Radical, F. Moliner Salcedo, per la Joventut Republicana Federal i SABADELL FEDERAL i els concejals per dit districte senyors Llagostera i Aragay.

Tots els que no estiguin conforme amb la ruïnosa administració exercida per la inepte majoria de l'Ajuntament, deuen acudir al susdit míting.

Noves

Demà, diumenge, tindrà lloc un ball de tarde en el Círcol República Federal, amenitzat per la aplaudida Banda Martinense.

—Ahr devia tenir lloc en el Círcol República Federal una reunió del Partit per a parlar de les vinentes eleccions de diputats provincials.

Amb el mateix objecte se reüní el Partit Radical. La vinent setmana parlarem del resultat de les mateixes.

Impremta Sallent.—Sant Quirce, 32.—Teléfon 520

J. Vidal Tarragó

ADVOCAT

ha establert despatx en aquesta ciutat, carrer de Gracia, 26, els diumenges de 9 a 12, continuant els dies feiners, junt amb el seu pare don J. Vidal i Valls, a Barcelona, Ronda de Sant Pere, 52, pral.

Companyia Comercial Alcoholar, S. A.

Anís ARLEQUIN
'PICAROL'

Especialitat en Misteles, Moscatells
i Licors de totes classes

Dipositari: **Josep Fitó** (a) **Mistos**

Sant Pere, 31 • Teléfon 660 • Sabadell